

Стрітєння Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа - 2 лютого

Коли диякон виголошує “Примудрістц, прості” тоді співємо:

Вхідне: Явив Господь спасіння своє, перед народами відкрив правду свою (Пс.97,2).

Тропар (глас 1): Радуйся, благодатна Богородице Діво,* бо з тебе засяло Сонце правди – Христос Бог наш,* що просвічує тих, що в темряві.* Веселися і ти. старче праведний,* ти прийняв в обійми визволителя душ наших,* що дарує нам воскресіння.

+Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові. І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Кондак (глас 1): Утробу дівичу освятив ти різдвом твоїм* і руки Симеонові благословив ти, як годилось;* ти випередив і нині спас нас, Христе Боже,* але утихомир у брані люд твій* і укріпи народ, що його возлюбив ти,* єдиний Чоловіколюбче.

Прокімен (глас 3): Величає душа моя Господа* і возрадувався дух мій у Бозі, Спасі моїм (Лк 1,46-47).

Стих: Бо зглянувся на смирення раби своєї, ось бо віднині ублажать мене всі роди (Лк 1,48).

Апостол: (Євр 7,7-17): Браття, і сумніву не може бути, що нижчий благословляється вищим. Ба більше, тут беруть десятину люди, що вмирають; а там – той, про кого свідчать, що живе. І, так би мовити, і Леві, який тепер збирає десятини, дав був десятину через Авраама, бо він ще був у бедрах свого прабатька, коли Мелхиседек вийшов йому назустріч. Якби, отже, досконалість була через левітське священство, під яким народ одержав закон, то яка була б іще потреба з'являтися іншому священникові, за чином Мелхиседека, священникові, що не звався б за чином Арона? Бо як міняється священство, конче міняється і закон. Бо той, про кого це говориться, був з іншого коліна, з якого ніхто не служив при жертovníку. Відомо бо, що наш Господь походить від Юди, про покоління якого Мойсей нічого не згадав як про священників. Це стає ще яснішим, коли на подобу Мелхиседека постає інший священник; він став ним не за законом тілесної заповіді, а за силою життя нетлінного, бо він прийняв таке свідоцтво: «Ти – священник повіки за чином Мелхиседека.»

Алилуя (глас 8):

Стих: Нині відпускаєш раба твого, Владико, по глаголу твоєму з миром (Лк 2,29).

Стих: Світло на одкровення поганам і славу людей твоїх, Ізраїля (Лк 2,32)

Євангеліє: (Лк 2,22-40): У той час принесли батьки дитя Ісус в Єрусалим поставити його перед Господом, як то написано в Господньому законі: “Кожний хлопець, первородний, буде посвячений Господеві”, – і принести жертву, як то написано в Господньому законі: “Пару горлиць або двоє голубенят.” А був в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон; чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому. Йому було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерти перш, ніж побачить Христа Господа. Він прийшов Духом у храм. І як батьки вносили дитя-Ісуса, щоб учинити над ним за законним звичаєм, він узяв його на руки, благословив Бога й мовив: “Нині, Владико, можеш відпустити слугу твого за твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили твоє спасіння, що ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу твого люду – Ізраїля.” Батько його і мати дивувалися тому, що говорилося про нього. Симеон же благословив їх і сказав до його матері Марії: “Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; він буде знаком протиріччя, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились думки багатьох сердець.” Була також і Анна, пророчиця, дочка Фануїла з покоління Асера; вона була вельми похила віком і жила сім років з чоловіком від дівування свого; зоставшия вдовою аж до вісімдесят четвертого року, вона не відходила від храму, служачи (Богові) вночі і вдень постом та молитвою. І надійшла вона тієї самої години й почала прославляти Бога та говорити про нього всім, що чекали визволення Єрусалиму. І як вони виконали все згідно з законом Господнім, повернулися в Галилею, до Назарету, свого міста. Хлоп'я ж; росло й міцніло, сповнюючися мудрістю, і Божа благодать була на ньому. Батьки його ходили щороку в Єрусалим на свято Пасхи.

Замість Достойно: Богородице Діво, уповання християн, покрий, захорони і спаси тих, що на тебе уповають.

Ірмос (глас 3): В законі тіні і писання образ бачимо, вірні: кожний младенець мужеського полу, що отвирає утробу – святий Богу. Тому первороджене Слово безначального Отця – Сина, що первородиться з матері, яка мужа не знає, – величаємо.

Причасний: Чашу спасіння прийму і ім'я Господнє призову (Пс 115,4). Аلیلія (х3).